

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om samkøring af erhvervsskoler m.v.

Af Køpke Christensen (FP) m.fl.
(Fremsat 31/1 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Forslaget går ud på, at vi skal have en bedre ressourceudnyttelse på såvel erhvervsskoler som AMU-centre, og dermed tilslutter Fremskridtspartiet sig jo det kor, der fra tid til anden har lydt fra arbejdsmarkedets parter eller i hvert fald dele af arbejdsmarkedets parter, som har talt om, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør, og to forskellige ministerier har hver deres uddannelser på de samme skoler osv. osv. Vi kender klagesangen.

Hvis jeg må sige det selv, så synes jeg, der er sket betydelige forbedringer i de seneste år. Det er nu 4 år siden, den tidligere arbejdsminister og jeg besluttede os for at gøre noget ved dette problem, og under den nuværende arbejdsminister er der yderligere sket det, at vi er begyndt at indføre parallelle administrative principper på de to skoleformer, og jeg synes, det er en perspektivrig måde at gennemføre det på.

Hvis jeg må drille Fremskridtspartiet lidt, så synes jeg, der er lidt for meget planøkonomisk tænkning i forslaget. Det er, som om det ideelle ville være, hvis der kun var ét ministerium, der

kørte alting efter de samme principper, og så skulle der sidde nogle få og bestemme over alting.

Jeg vil egentlig opfordre til lidt mere markedsøkonomisk tænkning og lidt mere kunde-betjeningstænkning, for det bør jo være ganske ligeegyldigt for erhvervslivet, om de skoler, de besøger og drager nytte af, hører hjemme under det ene eller det andet ministerium, hvis blot denne opdeling ikke generer kunderne. Det afgørende må være kundebetjeningen.

Hvis vi sammenligner med detailhandelen, så er der også et frygteligt rod. Den ene vare kan man købe i den ene slags butik og den anden vare i en anden slags butik, og tit kan man købe de samme varer i flere forskellige butikker, tilmed i den samme gade. Sikke en uorden! Men det gør jo ikke så meget, når bare det hele foregår under nogenlunde ensartede principper og priserne er nogenlunde de samme. Så gør det jo ikke så meget. Og det er det, der for mig er løsningen på disse koordinationsproblemer. For jeg skal da ikke skjule, at jeg også har været inde på tanker om, at man i hvert fald kunne flytte efteruddannelse for faglærte over i Undervisningsministeriet. Så kunne man løse nogle problemer. Men så opstår der jo nye grænseflader.

Der vil altid være grænseflader imellem ministerier, så det klogeste, synes jeg, er at bestræbe sig på at indføre ensartede styringsprincipper, helst enkle taxamertilskud, som skal være ens for ensartede ydelser, med skoler, der er selvstyrende, og som konkurrerer med hinanden på den måde, at kan de tiltrække elever, så får de penge, og kan de ikke tiltrække elever, så får de ikke penge. Hvis dette princip bliver gennemført og trænger igennem i de ministerier, som leverer uddannelse til erhvervslivet, så tror jeg, man i erhvervslivet er revnende ligeglad med, om der er et eller to eller tre ministerier, der står for administrationen.

Med erhvervsskolereformen er der på Undervisningsministeriets område skabt et ændret og mere enkelt, mere liberalt grundlag for erhvervsskolernes virke. Det er et grundlag, der rummer stærke incitamentter til at finde frem til de bedste løsninger og den største omkostningsbevidsthed.

Jeg vil også gerne fremhæve det lovforslag, som arbejdsministeren har fremsat om en estrengt arbejdsmarkedsservice, for dette lov-